

[Hans Nielsen.]

Lovforslag paa en endnu voldsommere Maade, end jeg nogen Sinde har gjort det her i Tinget. Hr. Langkjær er Optimist, idet han gaar ud fra, at dette Lovforslag aldrig vil komme gennem Rigsdagen. Han begrundet det ganske vist ganske godt ved at sige, at det ikke en Gang er muligt at lave et Forslag, der i teknisk Henseende kan staa sin Prøve overfor Erhvervslivet. Dermed bekræfter han jo, hvad vi har sagt mange Gange her i Salen, at dette Lovforslag er i juridisk Henseende det værste Jaskeri og Sjuskeri, som nogen Sinde har været til Behandling her i Tinget; og jeg maa gaa ud fra, at det er aldeles umuligt at lave blot et, der er teknisk forsvarligt, og langt mindre et, der er brugeligt i Praxis. Men Hr. Langkjær gør opmærksom paa, at dette Forslag efter hans Mening ikke vil blive til Lov, for det hele er jo til syvende og sidst politisk Agitation.

Jeg deler i ikke ringe Grad hans Opfattelse i saa Henseende. Jeg er fuldstændig paa det rene med, at vedrørende dette Lovforslag finder der en voldsom Kamp Sted mellem det konservative Folkeparti og Venstrepartiet om at tilmanøvrere sig den bedste Stilling. Hvis det ærede Medlem Hr. Pinstrup en Dag kunde være i den Situation, at han kunde rejse til Thy og sige til Vælgerne derovre: dér ser I, dér sidder Fibiger, som ikke vil være med til at beskytte Arbejds- og Erhvervsfriheden her i Landet, ja, saa vilde det ærede Medlem Hr. Pinstrup have de gode Kort paa Haanden overfor de ærede Vælgere i Thy. Det er saadanne ædle Bevegrunde, der driver dette Lovforslag frem og pisker det frem her i Rigsdagen uden Hensyn til al den Skade, som det kan forvolde Land og Folk, hvis det skulde blive vedtaget her i Rigsdagen.

Jeg synes, det er i allerhøjeste Grad beklageligt, at man af politiske Grunde, saaledes som Hr. Langkjær fremhævede, vil gennemtrumfe et Forslag, der indeholder de største Muligheder for at fremkalde ødelæggende Konflikter og Krig mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, Krig, som kan ødelægge baade det ene og det andet Erhverv, og som kan forvolde Tab paa Milioner af Kroner for vort Erhvervsliv og være til største Skade saavel for Arbejdsgivere som for Arbejdere. Jeg forstaar ikke, at man af rent partipolitiske Grunde vil sætte en Sag i den Grad paa Spidsen, som Tilfældet er her.

Hr. Langkjær vendte senere tilbage til dette Spørgsmaal i sin Tale, men dette Afsnit fylder saa meget, at jeg neppe tør

anmode den højtærede Formand om Tildeling til at citere hele Stykket. Det er muligt, at vi under en kommende Udvalgsbehandling kan faa Lejlighed til at lade det sidste Stykke optrykke i Betænkningen, og saa vil Medlemmerne derigennem faa at se, hvorledes Hr. Langkjær bedømmer Forslaget ogsaa i denne Del af sin Tale.

I den sidste Del af sin Tale kom Hr. Langkjær ogsaa ind paa Spørgsmaalene Kolindsund, Kristeligt dansk Fællesforbund og Blokaden af „Alfa“ her i Byen, og efter en nærmere Omtale af disse Konflikter fremsatte han følgende Udtalelse, som jeg gerne vil citere, den er ikke meget lang:

„Man maa, naar man ser nøjere paa de Stridigheder, som vel nu har faaet i hvert Fald en foreløbig Afslutning, for at tale det Sprog, som ofte tales til os, spørge: har dette aarelange Slagsmaal virkelig haft nogen anerkendelsesværdig Hensigt? Kunde de betydelige Tab af økonomiske Værdier og al den Bitterhed, som disse Stridigheder har affødt, ikke været undgaaet, uden at nogen af de stridende Parter havde lidt Tab hverken i deres Økonomi eller i deres Prestige? Jeg mener det. Hvis Kolindsundbønderne var blevet staaende i Arbejdsgiverforeningen, var de ikke blevet udsat for de Besværligheder og de Tab, som de nu har været ude for; men saa maatte de naturligvis ogsaa som alle andre Arbejdsgivere have fundet sig i at have ordnede overenskomstsmæssige Forhold.“

Det er rigtigt, hvad Hr. Langkjær siger om dette Spørgsmaal. Det er Kolindsund-Bøndernes egen Skyld, at de kom ind i de Stridigheder, der førte til den aarelange Kamp. Hvis de havde været lige saa forstandige og fornuftige Mænd som andre Arbejdsgivere, der er Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen, var de aldrig kommet ind i disse Forhold, men af politiske Grunde blev de manøvreret ud i den Stilling, de kom i, og derved foraarsagedes Konflikten og det til ingen Verdens Nytte for nogen, men til Skade for mange. Det var i Virkeligheden, hvad der skete ved disse Affærer.

Det store Spørgsmaal, det drejer sig om i denne Sag, er Spørgsmaalet om, hvorvidt Arbejderne skal have denne Ret til at være organiserede og at kæmpe for en Forbedring af deres Levevilkår og deres Lønninger og deres hele Forhold, eller om man ved Hjælp af Love, Straffelove, Tvangslove, Tugthuslove, skal berøve dem disse Rettigheder og trykke dem nedad. Det er en fuldstændig Fejl, naar de Men-